

Saddam Husseins morderiske regime gav en tårevædet iraker luft for sine frustrationer og spurgte: Hvor er Chirac? Hvor er Schröder? Hvor er alle de, som ville redde Saddam Hussein fra krigen? Vi vil have dem herud nu, så vi kan få det dokumenteret.

I baggrunden kunne vi se hans landsmænd lede efter bare nogle rester af deres kære. Med en blanding af sorg, desperation og bitterhed ledte de, så de i det mindste kunne begrave noget og få taget den afsked, som de aldrig fik mulighed for, da Saddam Hussein gennem årtier udøvede tortur af og folkemord på sin egne landsmænd. Saddam Hussein gjorde sig skyldig i ikke bare mange, men hundredtusinder af menneskelige tragedier. Der er fundet et utal af massegrave, og desværre må vi nok indstille os på, at de sidste ikke er fundet endnu.

Tv-indslaget fra massegravene kastede desværre i alt for tydelig grad lys over, hvor absurd og skammelig debatten i specielt Europa har været. Mens modstanderne af krigen, specielt i Europa, i fredsfundamentalismens navn havde travlt med at værne om FN-systemet og våbeninspektørerne og pleje egeninteresser som valgsejr i Tyskland, olieinteresser i Frankrig og indenrigspolitiske markeringer i Danmark, kunne Saddam Hussein fortsætte sin udpining af, sin tortur af og sine mord på sine egne landsmænd. Herhjemme sagde Socialdemokraterne, at der ikke blev begået folkemord i Irak. Det stod også at læse på den hjemmeside imod krigen, som Socialdemokraterne lavede, men som på påfaldende vis blev nedlagt samme dag, som statuerne af Saddam Hussein blev væltet i Bagdad.

Det må være på sin plads at konstatere, at hvis vi havde fortsat Europas historiske laden stå-til, hver gang jorden brænder, og hvis vi havde fortsat med at rette os efter fredsbævegelsesernes retorik – ja, så havde resultatet formentlig været flere massegrave over årene og langt flere dræbte end dem, som ulykkeligvis måtte lade livet under krigen.

Jeg vil gerne understrege, at mit ærinde ikke er at hovere, for krig er alt for tragisk og alvorlig til, at man skal hovere. Men jeg siger det, fordi jeg har uendelig vanskeligt ved at forstå, hvordan man på den ene side kan tale varmt om universelle menneskerettigheder og samtidig lukke øjnene, når tusindvis af mennesker bliver myrdet af en syg diktator. Historien om nazismen og kommunismen burde have lært os bedre.

Der er en tendens til, at vi i Europa optræder bedrevridende over for USA. Vi synes nok, at vi

er lidt mere sofistikerede i vores tankegang, og hvor ofte har vi europæere i vores egen selvgode opfattelse ikke talt om de amerikanske cowboys i lidet flatterende vendinger? Men menneskeheden og især Europa har meget at takke amerikanerne for.

Hvis det amerikanske folk ikke havde været villigt til at ofre sine sønner, ville Hitler sandsynligvis have vundet Anden Verdenskrig. Hvis amerikanerne ikke havde ført en konsekvent og økonomisk meget bekostelig udenrigspolitik over for Sovjet, ville store dele af Vesteuropa formentlig være kommet under sovjetisk kontrol efter Anden Verdenskrig. Havde det ikke været for Marshallhjælpen, ville vi slet ikke have haft mulighed for at opbygge vores velfærdssamfund så hurtigt her i Danmark. Havde det ikke været for amerikanernes håndfaste politik over for Warszawapagtlandene, ville vi formentlig aldrig have set Murens fald. Havde det ikke været for amerikanernes evne og vilje til at handle, havde massakrerne på Balkan givetvis fortsat, og havde det ikke været for USA, skulle det irakiske folk fortsat have levet i utryghed, fattigdom og uvished.

Dette er uomtvisteligt: USA har sat Europas befolkninger fri. Vi har uendelig meget at takke det amerikanske folk for, og derfor et det forstemmende at opleve den europæiske bedrevidenhed, som trives hos så mange mennesker, især på venstrefløjen.

Jeg er helt sikker på, at de alle er velmenende. Men de har tilsyneladende ikke lært af historien, og derfor må vi også reagere, når venstrefløjen konsekvent kalder den USA-ledede koalition for en besættelsesmagt. Mon ikke de irakere, der i dag leder efter familiemedlemmer i massegravene, føler sig mere befriet end besat? Mon de soldater, vi har sendt til Irak, føler sig som besættelsesmagt? Det tror jeg næppe.

Jeg synes, at der i dag er al mulig grund til at sende en stor tak og mange tanker til alle de mennesker, vi i dag har udstationeret rundt om i verden. Det er mennesker, som gennem deres arbejde tager et stort personligt ansvar for at gøre verden til et bedre sted at leve. Vi er et lille land, men disse mennesker gør en stor forskel i mange af verdens brændpunkter, og de gør det langt væk fra familie og venner. Disse mennesker og deres familier kan Danmark være stolt af, for det er folk, der sætter livet på spil for at sætte andre mennesker fri.